

Actrice
Ellen Pieters:

‘EEN NIETS- AAN-DE-HAND- TYPJE.

**ZO DOE IK ME
VOOR EN ZO
ZIEN MENSEN
MIJ OOK’**

Iedereen lacht om haar als ze in de huid kruipt van Rita Verdonk en Máxima in *Kopspijkers*. Maar in haar eigen leven viel er lang niet veel te lachen. In dit interview rekt actrice Ellen Pieters af met de geheimen uit haar verleden.

'Ik had altijd wel vriendjes, maar langer dan twee jaar duurde het nooit. Dan vond ik een man niet meer interessant. Ik viel ook alleen maar op aantrekkelijke mannen met wie de sex goed was, maar die me intellectueel of emotioneel niet zo uitdaagden. Mijn hele gedoe delen met een vaste vriend leek me een crime. Vreselijk, daar moest ik echt niet aan denken. Dat stuk deelde ik wel met vrienden die ik helemaal vertrouwde. Heel soms had ik meerdere vriendjes tegelijk, daar had ik geen enkele moeite mee. Trok iemand toch bij me in, omdat hij met zijn tas op de stoep stond en ik niet anders kon dan hem binnenlaten, dan kreeg ik het na een week Spaans benauwd. Samenwonen greep me bij de keel. Ik had een vrij leven, kon doen en laten wat ik wilde en daar mocht niemand aankomen. Dat veranderde toen ik Han ontmoette, in één keer was ik klaar met mijn oude leven.

Die is voor mij, dacht ik toen Han de repetitieruimte binnenliep. Dat wist ik meteen en ik ben werk van hem gaan maken. Hij had net een dip in zijn huwelijk. Dat komt mooi uit, schoot door mijn hoofd. Ik vond hem zó leuk, was misselijk van verliefdheid. Zo heftig had ik het nooit gehad. Ik wist dat Han de man zou worden die langere tijd bij mij zou blijven. In het begin deed ik alsof ik hem niet wilde, (lachend) dat werkt. In die productie hebben we samen zo vreselijk gelachen. Het was onontkoombaar dat wij iets kregen. Ik liet het gevoel eerder toe dan hij, begrijpelijk ook: Han was gebonden. Zijn hele wezen maakt dat hij een bijzondere man is. Han is iemand bij wie je wilt blijven. Hij kan mij zo veel laten zien, geeft

'ALS JE HET WIL WETEN, IK BEN JE VADER', ZEI HIJ. METEEN WIST IK DAT HET WAAR WAS'

nieuwe inzichten, is sterk, introvert, warm, zacht en gevoelig. Allemaal clichés, maar het is echt waar. Nog steeds ben ik verliefd op hem, dat blijft. Als Han in de tuin spit, bezweet is en het daar mooi maakt vind ik hem heel aantrekkelijk. Hij maakt van alles een paradijsje en laat iedereen meegenieten. Dat is zo'n fijne eigenschap. We helpen elkaar verder op een pad. Soms zijn we te veel op elkaar gericht, misschien ook wel omdat we samen geen kinderen hebben. Dan creëer ik even tijd voor mezelf, voor mij alleen.

Dat Han vader van een kind is, vond ik geen enkel probleem. Ik nam hem met alles erop en eraan. Met mijn oude, vrije leven kwam ik niet veel verder, dat was me wel duidelijk. Het was alles of niets. Han kwam op het goede moment. Een stiefmoeder heb ik me nooit gevoeld. Ik vervul een bepaalde rol voor zijn dochter. Toen ze jonger was, was ze geregeld bij ons. Nu en dan vraagt ze om mijn mening en dat vind ik leuk. Kinderen krijgen wilde ik nooit. Ik hield me er gewoon niet mee bezig. Van Han wilde ik ze wel, ik voelde zo veel liefde voor hem. Toen het duidelijk was dat wij samen verder gingen, leek ik wel schijnzwanger. Zo raar, ik had enorme borsten, liep er als een zwangere vrouw bij. Dat heeft wel een paar maanden geduurd. Zwanger zou ik nooit worden. Die keus werd voor mij gemaakt: twee jaar na onze eerste ontmoeting kreeg ik baarmoederhalskanker. Die begintijd was heftig; we waren heel verliefd, bij mij werd kanker in een vergevorderd stadium geconstateerd, Han was net zijn vader verloren. Een bizarre tijd, ook voor Han. Is hij weer verliefd, ben ik ernstig ziek. Onze band werd er sterker door. Hij was geweldig voor me. Het bevestigde wat ik al dacht over hem: op Han kon ik vertrouwen. Er klopt iets niet met mijn lichaam, dat voelde ik al langer. Ik zat in de wachtkamer van het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis naast een man. Laat die man kanker hebben, laat die man het hebben, maar ik niet, dacht ik. Een vreselijke gedachte, maar als het erop aankomt ben je als mens een overlever. Ik werd zo met mezelf geconfronteerd. De uitslag van het uitstrijkje bevestigde mijn vermoeden: ik was ernstig ziek. Het zal erom spannen of ik dit red, heb ik wekenlang gedacht. Ik vocht tegen doodsangst. Maar kanker, zo ziek zijn, heeft me ook veel gebracht. Ik ben een mens van grote angsten en twijfels en juist die periode heeft me geholpen om mijn kracht te ontdekken. Waar kon ik nu nog bang voor zijn? Falen is altijd mijn grootste angst geweest en nu keek ik de dood in de ogen. Mijn vertrouwen is gegroeid.

ELLEN IN HET KORT

Ellen Pieters (48) toert van november tot en met maart 2013 langs de Nederlandse theaters met de komedie *Shirley Valentine* onder regie van Bruun Kujijt (39 steps, *Zadelpijn*, *Calendar girls*).

Het is een toneelmonoloog die overal ter wereld gespeeld is. In het voorjaar 2013 is ze te zien als Pamela in de telefilm *Lieve Céline* naar het boek van Hanna Bervoets. Het afgelopen seizoen speelde de actrice-comédienne de geprezen titelrol in de muzikale theaterproductie *De zangeres zonder naam*. Eerder was ze te zien in de musical *Wat zien ik?!*, *Verplichte figuren*, *Op hoop van zegen* en in de muzikale komedie *Lichtjes in je ogen* en de voorstelling *Darmdialogen*. Ze werd drie keer genomineerd voor de John Kraaijkamp Musical Award. In *Kopspijkers* kroop ze jarenlang in de huid van prinses Máxima en politicus Rita Verdonk. Ellen Pieters is twaalf jaar samen met acteur-muzikant Han Oldigs.

Meer informatie over Shirley Valentine: www.kikproductions.nl

Jarenlang was ik bang geweest voor het verkeerde; bang om te leven, om te zijn wie ik ben. Veel onnodige angst gooide ik overboord. Als je kanker hebt, worden de juiste dingen belangrijk. Hoe dan ook, ik moest verder. Ineens kreeg ik een betere band met mijn moeder, terwijl ze er al lang niet meer was. Ze was overleden aan borstkanker. Achteraf begreep ik haar beter. Ik werd milder. Mijn ziekte heeft veel positieve dingen opgeleverd. Ik leerde buiten mezelf te staan en met afstand naar alles te kijken. Misschien maak je dat ook wel mee als je sterft. Na die eerste klap wist ik dat het goed zou komen, dat ik beter zou worden. Daarin ben ik puur op mijn intuïtie afgegaan. Door alles heen heb ik dat altijd vast weten te houden.

Grote angsten en geheimen overheersten ons gezin. Ik heb nog twee oudere zussen en een broer. Voor de buitenwereld leken wij een leuk gezin, maar dat was

helemaal niet zo. Ons gezin was heel complex. Mijn ouders waren van goede wil, maar konden niet praten. Emoties en gevoelens, daar hadden wij het niet over. Dingen werden in de doofpot gestopt. Mijn ouders hadden heel lang pleegkinderen in huis, al voor mijn geboorte. Mijn moeder kreeg een verhouding met mijn pleegbroer, 13 was hij toen. Een jaar of wat later werd ik door hem verwekt. Mijn moeder was zo'n grote warme vrouw die praktisch gezien en voor de buitenwereld goed voor ons zorgde. Maar het gedrag van mijn moeder ging over de schreef, dat had grote gevolgen voor het gezin. Zogenaamd wist niemand daarvan. Ik was 28 toen ik erachter kwam. Mijn pleegbroer heb ik nooit als mijn vader gezien, ik had al een vader. Wat er in ons gezin gebeurde, ligt allemaal heel gevoelig. Ik zie mijn broer en zussen ook niet meer. Soms moet je bepaalde stappen nemen om je te bevrijden van dogma's en ballast die je hebt meegekregen. Ik móest die stap nemen om te overleven, om mezelf te kunnen zijn en dat gaat niet zonder pijn. Mijn pleegbroer verdween toen ik 4 jaar was plots uit ons gezin. Jaren later nam hij weer contact met ons op. Ik kwam af en toe bij hem en zijn vrouw thuis. Er waren zo veel mysteries uit mijn verleden die ik niet begreep. Daarover wilde ik met hem praten. Jarenlang heb ik gedacht dat ik zo gek was als een deur. Mijn gevoel zei me dat er veel aan de >

‘JARENLANG WAS IK BANG VOOR HET VERKEERDE. BANG OM TE LEVEN, OM TE ZIJN WIE IK BEN’

hand was, maar als ik daar thuis over begon, werd alles ontkend. Ik twijfelde enorm aan mezelf. Mijn twijfels en vragen deelde ik met hem: ‘Vertel nou eens hoe jij het vond bij ons thuis, er klopt iets niet’. ‘Als je het echt wilt weten, ik ben je echte vader’, vertelde hij. Ik dacht dat mijn hoofd eraf viel, voelde me net zo’n indiaan die met een blaaspijp drugs in zijn neus geblazen krijgt. Dat beeld heeft me lang achtervolgd. Meteen wist ik dat het waar was. Compleet van slag was ik. Het beeld waarmee ik opgeroeid was, klopte niet meer. Ik moest mezelf opnieuw uitvinden. Wie was ik? Ik had werkelijk geen idee.

De man die ik altijd als mijn vader heb gezien - nog steeds trouwens - heb ik het verteld. Hij wist het niet, maar had wel zijn vermoedens. Mijn moeder was altijd erg met andere mannen bezig. De keuze maken om het hem te vertellen was niet makkelijk. Ik wist dat ik hem er pijn mee zou doen. Maar wat is erger, pijn die je kunt verwerken of sterven en het nooit met zekerheid geweten hebben? Die keuze maak ik nu weer door het jou te vertellen. Deze keus beïnvloedt ook het leven van andere mensen, is voor

hen confronterend. Maar het is een stuk van mij, iets wat jarenlang genegeerd is. Misschien wil ik wel afrekenen met de geheimen uit mijn verleden... Een tijdje heb ik bij psychiaters gelopen. Ik zat in een depressie. Langzaam kwam ik weer bij mezelf. Het was een moeilijk besluit, mijn oudere zussen en broer niet meer willen zien. Ik wilde het als nakomertje zo graag goed doen, erbij horen. Dat moet ik niet meer willen, dacht ik op een gegeven moment. Of ik er helemaal vrede mee kan hebben weet ik niet, voor nu is het wel de beste oplossing. Het is goed zo.

Ik begrijp heel goed waarom ik me lange tijd niet wilde binden aan een man, dat heeft alles met mijn jeugd te maken. Met Han was het echt een sprong in het diepe. Mijn bevrijding van het verleden was de verbintenis die ik met hem wilde aangaan. Dat is mooi. We hebben een monogame relatie, (lachend) voor zover ik weet, dan. Het vrije leven kan ik nog weleens missen, het spannende gevoel. Maar dat is voor mij geen maatstaf meer, het heeft geen waarde. Stel dat Han eens een keer een nacht zou wegblijven, dan zou het geen verregaande consequenties

TEKST: INGRIJN SPELT. BEELD: STEF MAGEL. VISAGIE: GERRY ANNI SCHETS

voor onze relatie hebben. Wij hebben een sterke band. ‘Heb je het fijn gehad?’ zou ik hem vragen. Er komt gewoon niemand tussen ons. Dat weet ik zeker. Zo voel ik het nu, je weet het nooit in het leven. Dat we samen geen kinderen hebben gekregen, is geen groot verdriet wat ik meetors. Heel soms heb ik er last van als ik bijvoorbeeld een vriendin gezellig op een terras zie zitten met haar dochter. Tegelijkertijd vind ik het heerlijk voor hen, geniet ik ervan. Het doet even pijn, het zijn van die kleine speldenprikjes, maar ze verdwijnen weer net zo snel.

Humor is jarenlang mijn vangnet geweest; hoe naar ik me ook voelde, ik reageerde altijd stoer. Nog steeds kan ik dat prettig vinden. Een niets-aan-de-hand-typje, zo doe ik me voor en zo zien mensen mij ook. Dat vind ik helemaal niet erg. Echt delen doe ik naast Han met drie goede vrienden. Voor mij voelen ze als mijn broertjes en zus. In vriendschap ga ik een *commitment* aan. *All the way*. Trouw vind ik daarin heel belangrijk. ‘Toneel is de enige plek waar ik me echt veilig voel’, die uitspraak heeft Karin Bloemen eens gedaan. Zo zat het bij mij ook. Toneelspelen

heeft voor mij meer betekend dan ik altijd wilde toegeven. In het echte leven voelde ik me vaak onveilig en creëerde een wereld waarin ik twee uur lang alles zelf in de hand had. Ik nam afstand van mijn werkelijke leven, speelde die paar uur met volle overtuiging. Ruimte voor iets anders was er niet. Lange tijd was dat heerlijk.

Alleen op het podium staan, vind ik best eng. Ik heb dat nooit eerder gedaan. Het stuk *Shirley Valentine* is daarom een uitdaging. Spelen is voor mij normaal gesproken een sociale *happening*. Vaak sta ik in grote producties en speel ik een paar maanden heel intensief samen met mijn collega’s. We maken allemaal hetzelfde mee. Er is een broederschap, we vormen een groot gezin. Dat ga ik zeker missen. Zou ik het niet doen, dan zou ik veel spijt krijgen. Ik moet het nu alleen waarmaken, kan me niet verschuilen achter een ander. Dat zal best moeilijk zijn. Tegen de kritieken zie ik op. Dat heb ik altijd al lastig gevonden. Soms is die kritiek zo oneigenlijk of op de man af. Als ik iets met liefde heb gemaakt, kan een slechte kritiek me vermoorden. Zeker als het niet waar is, dan ben ik wel een dag of langer gefrustreerd. Ach, ik neem het maar zoals het komt.

In mijn leven heb ik zo veel overwonnen, zo veel grote stappen moeten nemen om te komen waar ik nu ben. Dat deel kan ik kwijt in *Shirley Valentine*. Wat doe ik hier eigenlijk? Waar blijf ik nu? Wie houdt er rekening met mij? Die vragen spoken al langer door Shirleys hoofd. Ze besluit haar saaie leventje met man en kinderen even aan de kant te zetten en gaat op vakantie met een vriendin naar Griekenland. Ze wordt er hevig verliefd. Dát toestaan, is ook een keuze die je leven verandert. *Shirley Valentine* rekent af met haar angst voor verandering. Keuzes hoeven niet altijd zo extreem te zijn als de mijne. *Shirley Valentine* staat voor mij voor iets groots: dat je verantwoordelijkheid neemt voor je eigen leven en er iets fijns van probeert te maken. »

e ESTA ACTEERPRIJS

Ellen Pieters komt in aanmerking voor de Esta acteerprijs!

Stem op www.estamagazine.nl/acteerprijs